

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobkyně **PhDr. H. P.**, bytem B. 8, zastoupené JUDr.Janou Kašpárkovou, advokátkou se sídlem v Olomouci, Blanická 917/19, proti žalovaným **1) Národnímu památkovému ústavu**, se sídlem v Praze 1, Valdštejnské náměstí 3, **2) Ministerstvu kultury České republiky**, se sídlem v Praze 1, Maltézské náměstí 1, o žalobě na ochranu proti nečinnosti Národního památkového ústavu a proti rozhodnutí Ministerstva kultury ČR ze dne 20.7.2010, č.j. MK 11815/2010 OPP,

t a k t o :

I. Žaloba se v části, v níž se žalobkyně domáhala ochrany proti nečinnosti Národního památkového ústavu, z a m í t á.

II. Rozhodnutí Ministerstva kultury České republiky ze dne 20.7.2010, č.j.: MK 11815/2010 OPP, s e z r u š u j e a věc se vrací tomuto žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalované Ministerstvo kultury České republiky je povinno zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v částce 2.630,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobkyně JUDr.Jany Kašpárkové, advokátky.

IV. Ve vztahu mezi žalobkyní a žalovaným Národním památkovým úřadem žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobkyně se žalobou, doručenou Městskému soudu v Praze, domáhala ochrany před nečinností Národního památkového ústavu, přičemž navrhla, aby soud přikázal tomuto žalovanému, aby ve lhůtě patnácti dnů od právní moci rozsudku rozhodl o žádosti žalobkyně o informaci ze dne 10.9.2010 o sdělení výše odměny, vyplacené z veřejných prostředků Mgr.L. V. a Bc.V. Š. v letech 2008 až 2010 za splnění mimořádných úkolů a vyčíslení nákladů na pracovní cesty Mgr.L. V. a Bc.V. Š. v letech 2008 až 2010.

Dále se žalobkyně podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 27.1.2011, č.j.: MK 5985/2011-OPP, sp.zn.: MK-S-496/2011/OPP, jímž byl potvrzen postup Národního památkového ústavu ve věci žádosti žalobkyně o poskytnutí informací o výši prostředků, zaplacených za vypracování projektové dokumentace, o získání informací nahlédnutím do spisů, poskytnutí informací o pracovní vytíženosti odpovědných odborných pracovníků a sdělení výše prostředků, vyplacených za stěhování a přemístění mobilií.

Žalobkyně v podané žalobě namítla, že dne 10.9.2010 požádala Národní památkový ústav jako povinný subjekt ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále též zákon č. 106/1999 Sb., zákon o svobodném přístupu k informacím), o poskytnutí informace

a) o výši prostředků, zaplacených v příloze k č.j. NPÚ-302/7034/2010 ze dne 3.9.2010 uvedeným příjemcům za vypracování dokumentace,

b) nahlédnutím do dokumentace uvedené v příloze této spisové značce ze dne 3.9.2010,

c) k přípisu ze dne 20.8.2010 o pracovním vytížení odpovědných odborných pracovníků a

d) sdělení výše prostředků vyplacených za stěhování a přemístění mobilií ze Státního hradu Šternberk do Velkých Heraltic v únoru 2010 na základě rozsudku Okresního soudu v Olomouci sp.zn. 18 C 366/2004 vlastním zaměstnancům, zajišťujícím uvedenou akci a dodavatelům služeb.

Žalobkyně v podané žalobě namítla, že povinný subjekt část informací poskytl dne 27.9.2010 a o části neposkytnutých informací vydal rozhodnutí ze dne 27.9.2010, č.j. NPÚ-302/394/2010, kterým odmítl část informací poskytnout.

Na základě žalobkyní podaného odvolání ze dne 30.9.2010 druhý žalovaný – Ministerstvo kultury České republiky – jako odvolací správní úřad rozhodl rozhodnutím ze dne 25.10.2010, kterým rozhodnutí Národního památkového ústavu zrušil a věc vrátil povinnému subjektu k novému projednání.

Následně v novém projednání zaslal povinný subjekt žalobkyni dne 14.12.2010 sdělení, ve kterém jí poskytl část vyžádaných informací, další část vyžádaných informací ovšem neposkytl a o této části neposkytnutých informací nevydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti.

Žalobkyně proto dne 4.1.2011 podala stížnost podle ustanovení § 16a odst.1 písm.c) zákona č. 106/1999 Sb., ve které namítala neúplnost (neurčitost a vágnost) poskytnutých informací a nevydání rozhodnutí o odmítnutí části neposkytnutých informací.

Ministerstvo kultury rozhodnutím ze dne 27.1.2011 stížnost žalobkyně zamítlo a potvrdilo postup povinného subjektu, když dospělo k závěru, že povinný subjekt poskytl vyžádané informace v dostatečném rozsahu ve vztahu k žádosti žalobkyně ze dne 10.9.2010 a námitky žalobkyně nejsou důvodné, když přesahují rámec původní žádosti. Z tohoto důvodu stížnost vyhodnotil žalovaný správní úřad jako šikanózní výkon práva.

Žalobkyně v podané žalobě namítla, že s postupem žalovaného nesouhlasí, neboť část vyžádaných informací jí vůbec poskytnuta nebyla a postup žalovaného, ústící v závěr o správném postupu povinného subjektu a jeho potvrzení, je porušením ústavně garantovaného práva žalobkyně na informace.

Svá žalobní tvrzení o neposkytnutí části vyžádané informace směřuje žalobkyně výhradně proti neposkytnutí informací pod bodem D odrážkou 4 až 6, tedy ohledně sdělení o výši odměn, vyplacených z veřejných prostředků Mgr.L. V. a Bc.V. Š. v letech 2008 až 2010 za splnění mimořádných úkolů v těchto letech a vyčíslení nákladů na pracovní cesty Mgr.L. V. a Bc.V. Š. v těchto letech. Předmětem žaloby výslovně není kvalita a rozsah informací již poskytnutých, neboť otázka úplnosti, podrobnosti a určitosti poskytovaných informací - vzhledem k formulaci žádosti o poskytnutí informace - představuje zcela jinou otázku, nežli je neposkytnutí informací vůbec.

Žalobkyně má za to, že první žalovaný nepostupoval v souladu se zákonem, pokud žalobkyni neposkytl informace shora specifikovaného obsahu, neboť pro neposkytnutí těchto informací nebyly dány zákonné předpoklady. Objektivně neexistují důvody, pro které by informace, vyžádané pod bodem D odrážkou 4 až 6 žádosti ze dne 10.9.2010, nemohly být poskytnuty. Jde o informace, u nichž Nejvyšší správní soud již opakovaně judikoval, že nejsou z poskytování vyloučeny, neboť jde o informace, týkající se nakládání s veřejnými prostředky, kdy údaje o výši odměn nejsou ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu informacemi o majetkových poměrech fyzické osoby, ani nejsou porušením zákona o ochraně osobních údajů.

Žalobkyně namítla, že z obsahu spisového materiálu je zcela zřejmé, že povinný subjekt tuto část vyžádané informace neposkytl, ani o ní nevydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti. V daném případě má žalobkyně za to, že lze žalovat jak povinný subjekt žalobou na ochranu proti nečinnosti, tak i domáhat se přezkumu rozhodnutí nadřízeného orgánu v části neposkytnuté informace, když v prvním případě jde nesporně o postup procesně ekonomičtější a efektivnější. Z tohoto důvodu žalobkyně zvolila eventuální petit žaloby.

Z obsahu vyjádření prvního žalovaného – Národního památkového ústavu – k podané žalobě ze dne 22.7.2011 vyplývá, že pokud si žadatelka stěžovala na neúplnost poskytnutých informací, posoudil uvedenou skutečnost nadřízený orgán se závěrem, že podrobné popisy a rozборы, co se týče účelu pracovních cest a popisy pracovního úkolu, jsou nad rámec zákona o svobodném přístupu k informacím a nebyly vyžadovány v původní žádosti. V daném případě se jedná o subjektivní přístup žalobkyně k hodnocení vyřízení žádosti.

Pokud žalobkyně trvá na tom, že jí vůbec nebyly poskytnuty některé z požadovaných informací, pak tyto dílčí požadavky nebyly zahrnuty do odůvodnění rozhodnutí Ministerstva

kultury ze dne 25.10.2010 a zřejmě byly přehlédnuty. Otázka kvality, pravdivosti, úplnosti a podrobnosti poskytovaných informací se v řízení podle zákona č. 106/1999 Sb. neposuzuje a na tento druh požadovaných informací není zcela jednotný pohled. Úřad pro ochranu osobních údajů konstatuje, že je nutno věci poskytování informace o odměnách a mzdách posuzovat individuálně a vyjádřit a odůvodnit míru účelnosti prolomení ochrany majetkových poměrů. Tato věc v současné době není jednoznačně právně uspokojivě dořešena tak, aby mohla být vyřízena v režimu zákona č. 106/1999 Sb.

Podle ustanovení § 8b tohoto zákona lze informaci o příjemcích veřejných prostředků chápat především jako prostředky poskytované nadacím, fondům, a nikoli mzdy a odměny zaměstnanců. Podle současné judikatury není Národní památkový ústav správním úřadem, ačkoliv je povinným subjektem podle zákona č. 106/1999 Sb., proto nemůže čelit žalobě na ochranu proti nečinnosti správního úřadu, nadto ve věci nebyl nečinný, pouze nedoplněním nezodpověděl všechny podotázky, přičemž se důsledně řídil obsahem pokynů, obsažených v rozhodnutí nadřízeného správního úřadu. Pokud žaloba má směřovat proti rozhodnutí správního úřadu, pak jsou podle názoru Národního památkového ústavu nesprávně interpretovány žalobní body, uvedené v ustanovení § 71 odst.1 písm.d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.r.s.), neboť se může jednat výhradně o napadení výroku rozhodnutí pro nezákonnost nebo nicotnost. Tím není v předmětných souvislostech okolnost, že byla opomenuta odpověď na jednu z mnoha podotázek. Takovéto opomenutí není způsobilé vyvolat nezákonnost a už vůbec ne nicotnost napadeného rozhodnutí.

Z obsahu vyjádření druhého žalovaného – Ministerstva kultury České republiky – ze dne 15.11.2011 vyplývá, že není sporu o tom, že Národní památkový ústav žalobkyni část vyžádaných informací poskytl přípisem ze dne 27.9.2010 a o zbytku vydal rozhodnutí z téhož dne, č.j. NPÚ-302/7394/2010, kterým část vyžádaných informací poskytnout odmítl. Toto rozhodnutí bylo na základě žalobkyní podaného odvolání zrušeno rozhodnutím druhého žalovaného ze dne 25.10.2010 a věc byla vrácena povinnému subjektu k dalšímu řízení. Druhý žalovaný v tomto rozhodnutí uvedl, že neshledal zákonné důvody pro neposkytnutí informací podle požadavků, uvedených pod bodem C žádosti, konkrétně se mělo jednat o uvedení přehledu pracovních úkolů, které plnily Mgr.L. V. a Bc.V. Š. v letech 2008 až 2010, údajů o jejich účasti na řešení výzkumných úkolů v těchto letech a plnění mimořádných úkolů, včetně vymezení těchto mimořádných úkolů v uvedených letech, jakož i přehledu pracovních cest uvedených zaměstnankyň.

V dalším řízení byl žalobkyni adresován přípis Národního památkového ústavu ze dne 14.12.2010, kterým - v souladu s uvedeným rozhodnutím druhého žalovaného - poskytl informace, jejichž poskytnutí podle druhého žalovaného nebránilo žádné zákonné ustanovení. Proti tomuto přípisu žalobkyně brojila stížností, o níž bylo rozhodnuto druhým žalovaným dne 27.1.2011, tímto rozhodnutím druhý žalovaný potvrdil správnost postupu Národního památkového ústavu a došel k závěru, že rozsah informací, poskytnutých k žádosti žalobkyně ze dne 10.9.2010, je dostačující a další otázky uvedené ve stížnosti cílí na informace, které nebyly vyžadovány v původní žádosti ze dne 10.9.2010 a rámec původní žádosti tak přesahují. Druhý žalovaný rovněž poukázal na závadný výkon práva na informace ze strany žalobkyně, judikovaný v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24.3.2010, č.j.: 8As 22/2010 - 91, dostupném na www.nssoud.cz.

Druhý žalovaný uznal oprávněnost námitky žalobkyně, že se povinný subjekt nevypořádal se žádostí o informace pod písmenem C) bodem 4 až 6 a činí nesporným, že

první žalovaný opomněl na část žádosti pod písmenem c) bodem 4 až 6 reagovat, tedy informace buď poskytnout anebo vydat rozhodnutí o odmítnutí části žádosti. Žalovaný má za to, že předmětem řízení před soudem je otázka, zda informace k částem žádosti pod písm. C) bodem 4 až 6 byly či nebyly poskytnuty. Vzhledem k tomu, že druhý žalovaný učinil nesporným tvrzení žalobkyně o opomenutí právně relevantní reakce na tyto části žádosti, nebylo by ani možné se k dané námitce vyjadřovat a obhajovat důvody pro možné odmítnutí takových informací v případném, nyní neexistujícím, rozhodnutí prvního žalovaného povinného subjektu.

Při ústním jednání u Městského soudu v Praze dne 18.10.2012 žalobkyně uvedla, že v této věci je zřejmé, že žaloba byla podána důvodně, protože i žalovaný uznává, že nebylo postupováno v souladu se zákonem. Zbývá tedy posoudit jen otázku nákladů řízení. Má za to, že žalovaný vykonává právo závadným způsobem, na vytýkaná pochybení reaguje nepřiměřeně, není schopen zajistit efektivní nápravu pořízeného subjektu, naopak jako reakci tvrdí šikanózní výkon práva žalobkyně. Tvrzení o údajném šikanózním výkonu práva je jen účelovou dehonestací žalobkyně. Pokud jde o náklady řízení navrhuje, aby soud o nákladech řízení rozhodl samostatným usnesením, aby mohla řádným způsobem výši nákladů řízení doložit s tím že žádá, aby soud jí poučil o tom, v jakém rozsahu a jakým způsobem má prokázat zejména náklady právního zastoupení. K tomu je připravena se konkrétně vyjádřit ve lhůtě, jež mu soudem bude stanovena. Dále na nákladech řízení požaduje zaplacený soudní poplatek a hotové výdaje spojené s účastí u dnešního jednání. Žalovaný byť si je vědom toho, že jeho jednání není v souladu se zákonem, nechal věc dojít až do tohoto stádia. Účelem jeho činnosti není výkon práv a služba veřejnosti, ale osočování žalobkyně. Považuje za potřebné nad rámec své povinnosti upozornit na to, že pokud by soud hodlal posuzovat otázku potřebnosti požadované informací a její důvodnosti, je připravena doplnit skutková tvrzení, přestože zákon neukládá žadateli o informaci aby sdělil důvody, proč se o informaci zajímá, resp. proč informaci požaduje.

Národní památkový ústav se nařízeného ústního jednání nezúčastil.

Zástupkyně druhého žalovaného u jednání soudu odkázala na písemné vyjádření k podané žalobě s tím, že je zřejmé, že Ministerstvo kultury potvrdilo rozhodnutí, kde památkový ústav opomněl odpověď na dvě otázky. V případě, že bude žalobkyni vyhověno má za to, že by soud měl při úvaze o náhradě nákladů řízení zvážit, že žaloba byla podána před tím, než žalobkyně doložila plnou moc pro právní zástupkyni. Repliky, které byly podány představují nedůvodné náklady řízení, protože soud v jednom sdělení dokonce výslovně uvedl, že neočekává další vyjádření. Vše, co bylo rozhodné, bylo v žalobě uvedeno. I v daném případě lze hovořit o zneužívání práva. K tvrzení žalobkyně o závadném výkonu práva ze strany žalovaného uvádí, že je sice pravdou, že žalovaný potvrdil postup památkového ústavu, přestože dvě informace nebyly poskytnuty, respektive o nich nebylo rozhodnuto. Poté se žalovaný zabýval otázkou, zda může žalobou napadené rozhodnutí v rámci přezkumu zrušit. Po posouzení věci dospěl k závěru, že tomu tak není. Jeho právní názor byl potvrzen i Ministerstvem vnitra, které vyjádřilo stanovisko, že ustanovení správního řádu o přezkumu správních rozhodnutí nelze v případě zákona o informacích aplikovat. Z tohoto důvodu nezbylo než učinit závěr o tom, že nápravu spočívající ve zrušení napadeného rozhodnutí lze učinit pouze v rámci přezkumu soudního. Pokud jde o náklady řízení, dává opět do úvahy aplikaci ustanovení § 60 odst. 7 s.ř.s. a to zejména ve vztahu k poradám s advokátem a replikami. Tyto úkony považuje za nadbytečné a neúčelné. Přesto, že zákon o informacích neuvádí zákaz zneužití práva má za to, že jde o zcela obecný princip a takovémuto zneužívání práva či šikanóznímu výkonu práva nelze poskytovat ochranu.

Z obsahu spisového materiálu byly potvrzeny skutečnosti, podrobně popsané v podané žalobě a zcela korespondující i vyjádření jak Národního památkového ústavu, tak Ministerstva kultury.

Městský soud v Praze po provedeném řízení posoudil podanou žalobu takto:

Podle ustanovení § 79 odst.1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.) ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis, platný pro řízení u správního úřadu, stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního úřadu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu úřadu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Podle ustanovení § 81 s.ř.s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu, zjištěného ke dni svého rozhodnutí. Je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu úřadu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví mu k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon.

Ustanovením § 79 a následujícími s.ř.s. je tak upraven institut, umožňující účastníkům správního řízení domáhat se ochrany před nečinností správního úřadu. Správní úřad je nečinný, pokud nekoná, přestože mu to zákon ukládá. V ustanovení § 79 s.ř.s. je upravena pouze ochrana před nečinností, spočívající v nerozhodování ve věci samé nebo nevydání osvědčení, nikoliv před jinými procesními vadami. Nečinnost při vydávání rozhodnutí se může týkat jak správního úřadu prvního stupně, tak orgánu odvolacího, který po podání řádného opravného prostředku v řízení nepostupuje. O nečinnost správního úřadu se však může jednat pouze v případě, že neexistuje žádná skutečnost, která by bránila v řízení činit úkony a rozhodnout.

Žalobkyně se žalobou, směřující proti nečinnosti prvního žalovaného, domáhala toho, aby soud uložil tomuto žalovanému povinnost ve lhůtě patnácti dnů ode dne právní moci rozsudku rozhodl o žádosti žalobkyně o informaci ze dne 10.9.2010 v rozsahu, kdy se žalobkyně domáhala sdělení výše odměny, vyplacené z veřejných prostředků Mgr.L. V. a Bc.V. Š. v letech 2008 až 2010 za splnění mimořádných úkolů a vyčíslení nákladů na pracovní cesty Mgr.L. V. a Bc.V. Š. v letech 2008 až 2010. Jak vyplývá z obsahu spisového materiálu i z obsahu vyjádření obou žalovaných, není v posuzované věci sporu o tom, že o této části žalobkyní požadovaných informací rozhodnuto nebylo.

V projednávané věci žalobkyně podala ve smyslu ustanovení § 13 zákona žádost o poskytnutí informací a posléze podala proti způsobu vyřízení této žádosti stížnost k nadřízenému správnímu úřadu.

Podle ustanovení § 14 odstavec 5 zákona č. 106/1999 Sb. povinný subjekt posoudí žádost a :

a) brání-li nedostatek údajů o žadateli podle odstavce 2 postupu vyřízení žádosti o informaci podle tohoto zákona, zejména podle § 14a nebo 15, vyzve žadatele ve lhůtě do 7 dnů ode dne podání žádosti, aby žádost doplnil; nevyhoví-li žadatel této výzvě do 30 dnů ode dne jejího doručení, žádost odloží,

b) v případě, že je žádost nesrozumitelná, není zřejmé, jaká informace je požadována, nebo je formulována příliš obecně, vyzve žadatele ve lhůtě do sedmi dnů od podání žádosti, aby žádost upřesnil, neupřesní-li žadatel žádost do 30 dnů ode dne doručení výzvy, rozhodne o odmítnutí žádosti,

c) v případě, že požadované informace se nevztahují k jeho působnosti, žádost odloží a tuto odůvodněnou skutečnost sdělí do 7 dnů ode dne doručení žádosti žadateli,

d) nerozhodne-li podle ustanovení § 15, poskytne informaci v souladu se žádostí ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění; je-li zapotřebí licence podle § 14a, předloží v této lhůtě žadateli konečnou licenční nabídku.

Podle ustanovení § 15 zákona č. 106/1999 Sb. pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží. Pokud nebylo žádosti vyhověno z důvodů ochrany obchodního tajemství podle ustanovení § 9 nebo ochrany práv třetích osob k předmětu práva autorského podle ustanovení § 11 odst.2 písm.c), musí být v odůvodnění rozhodnutí uvedeno, kdo vykonává právo k tomuto obchodnímu tajemství nebo kdo vykonává majetková práva k tomuto předmětu ochrany práva autorského, je-li tato osoba povinnému subjektu známa.

Podle ustanovení § 16a zákona č. 106/1999 Sb. stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace (dále jen "stížnost") může podat žadatel, který nesouhlasí s vyřízením žádosti způsobem uvedeným v ustanovení § 6, kterému po uplynutí lhůty podle ustanovení § 14 odst.5 písm.d) nebo § 14 odst.7 nebyla poskytnuta informace nebo předložena konečná licenční nabídka a nebylo vydáno rozhodnutí o odmítnutí žádosti, kterému byla informace poskytnuta částečně, aniž bylo o zbytku žádosti vydáno rozhodnutí o odmítnutí, nebo který nesouhlasí s výší úhrady sdělené podle ustanovení § 17 odst. 3 nebo s výší odměny podle ustanovení § 14a odst. 2, požadovanými v souvislosti s poskytováním informací.

Podle ustanovení § 16a odstavec 5 zákona č. 106/1999 Sb. povinný subjekt předloží stížnost spolu se spisovým materiálem nadřízenému orgánu do sedmi dnů ode dne, kdy mu stížnost došla, pokud v této lhůtě stížnosti sám zcela nevyhoví tím, že poskytne požadovanou informaci nebo konečnou licenční nabídku, nebo vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Podle odstavce 6 téhož právního ustanovení nadřízený orgán při rozhodování o stížnosti podle odstavce 1 písm. a), b) nebo c) přezkoumá postup povinného subjektu a rozhodne tak, že

a) postup povinného subjektu potvrdí,

b) povinnému subjektu přikáže, aby ve stanovené lhůtě, která nesmí být delší než patnáct dnů ode dne doručení rozhodnutí nadřízeného orgánu, žádost vyřídil, případně předložil žadateli konečnou licenční nabídku, nebo

c) usnesením věc převezme a informaci poskytne sám nebo vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti; tento postup nelze použít vůči orgánům územních samosprávných celků při výkonu samostatné působnosti.

V posuzovaném případě, jak vyplývá z podané žaloby, tak rovněž z vyjádření žalovaných k ní, je mezi účastníky nesporné, že žalobkyně podala dne 10.9.2010 u prvního žalovaného Národního památkového ústavu jako povinného subjektu žádost o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb. Na uvedenou žádost reagoval tento žalovaný dne 14.12.2010 tím, že část požadovaných informací žalobkyni poskytl. Rozhodnutí, kterým část požadovaných informací poskytnout odmítl, žalovaný povinný subjekt již nevydal. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nesouhlasila s rozsahem poskytnutých informací, podala dne 4.1.2011 stížnost podle ustanovení § 16a odst.1 písm.c) zákona č. 106/1999 Sb., o které následně dne 20.7.2011 pod č.j. MK 211815/2010 OOP, rozhodl druhý žalovaný – Ministerstvo kultury –

tak, že podle ustanovení § 16a odst.6 písm. a) uvedeného zákona postup žalovaného č. 1 – Národního památkového ústavu – potvrdil.

Městský soud v Praze dospěl po posouzení věci ohledně první části žaloby, v níž se žalobkyně domáhala ochrany před nečinností prvního žalovaného k závěru, že jestliže tedy bylo o stížnosti žalobkyně na postup při vyřizování její žádosti o informace ze dne 10.9.2010 pravomocně rozhodnuto tak, že postup povinného subjektu byl potvrzen a toto rozhodnutí nabylo právní moci, je třeba vycházet z principu předpokladu věcné správnosti tohoto rozhodnutí a nelze tudíž dovozovat, že by první žalovaný – Národní památkový ústav – byl ve věci žádosti žalobkyně o poskytnutí informací nečinný. Věc považoval za vyřízenou, přičemž otázka správnosti jeho postupu je otázkou odlišnou od posouzení, zda se v daném případě jednalo či nejednalo o nečinnost ve smyslu soudního řádu správního.

Z těchto důvodů soud žalobu proti prvnímu žalovanému Národnímu památkovému ústavu podle ustanovení § 81 odst.3 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Ve vztahu ke druhému žalovanému – Ministerstvu kultury – se žalobkyně podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí ze dne 27.1.2011, č.j.: MK 5985/2011-OPP, sp.zn.: MK-S-496/2011/OPP, jímž byl potvrzen postup Národního památkového ústavu ve věci žádosti žalobkyně o poskytnutí informací o výši prostředků, zaplacených za vypracování projektové dokumentace, o získání informací nahlédnutím do spisů, poskytnutí informací o pracovní vytíženosti odpovědných odborných pracovníků a sdělení výše prostředků, vyplacených za stěhování a přemístění mobilií.

Jak vyplývá z odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31.1.2008, č.j.: 9As 76/2007 – 52, dostupného na www.nssoud.cz, institut stížnosti ve smyslu ustanovení § 16a odst.1 zákona o svobodném přístupu k informacím je koncipován jako právní prostředek na ochranu proti nečinnosti povinného subjektu při vyřizování žádosti o informace, který v tomto ohledu představuje speciální úpravu opatření na ochranu proti nečinnosti vůči obecnému institutu ochrany proti nečinnosti ve správním řízení podle ustanovení § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též správní řád). Povinnost využít tohoto prostředku ochrany proti nečinnosti správního orgánu, v případě, kdy jej příslušný procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví, je jednou ze základních podmínek přípustnosti podané žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle ustanovení § 79 odst.1 s. ř. s. Zároveň tato podmínka koresponduje s celkovou koncepcí správního soudnictví, která je založena na subsidiaritě ochrany veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob ve správním soudnictví oproti ochraně, která je těmto právům poskytována v rámci veřejné správy. Zmíněná zásada má především zabránit tomu, aby byl aktivován soud tam, kde lze nápravy dosáhnout přímo u správního orgánu. Před použitím některé ze žalob ve správním soudnictví je tedy nutné vždy vyčerpat řádné opravné prostředky či jiné procesní prostředky nápravy, které jsou k dispozici v řízení před správním orgánem (viz ustanovení § 5 s.ř.s. ve spojení s ustanoveními § 68 písm.a), § 79 odst.1 a § 85 s.ř.s.).

V návaznosti na výše uvedené je podle názoru Nejvyššího správního soudu nutno považovat úkon správního orgánu, kterým byla vyhodnocena stížnost žalobkyně na postup povinného subjektu, nejenom za rozhodnutí ve formálním slova smyslu, ale též za rozhodnutí, které má povahu správního rozhodnutí v materiálním smyslu a je tedy rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 65 odst.1 s.ř.s. Důvodem pro tento závěr je skutečnost, že napadeným rozhodnutím správního orgánu došlo k zásahu do veřejných subjektivních práv žalobkyně,

neboť tímto rozhodnutím bylo s konečnou platností fakticky odepřeno poskytnutí informací v tom rozsahu, jejichž poskytnutí se žalobkyně domáhala a které jí - podle jejího žalobního tvrzení - nebyly v rozporu se zákonem poskytnuty. S ohledem na výše uvedené proto soud konstatuje, že žalobou napadený úkon druhého žalovaného Ministerstva kultury České republiky je rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 65 odst.1 s.ř.s. a jeho přezkoumání v rámci žaloby proti rozhodnutí správního orgánu není vyloučeno.

Městský soud v Praze proto přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí druhého žalovaného z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.). Věc soud posoudil takto:

Žalobou napadeným rozhodnutím druhého žalovaného bylo pravomocně rozhodnuto o tom, že postup Národního památkového ústavu ve věci žádosti žalobkyně o poskytnutí informací o výši prostředků, zaplacených za vypracování projektové dokumentace, o získání informací nahlédnutím do spisů, poskytnutí informací o pracovní vytíženosti odpovědných odborných pracovníků a sdělení výše prostředků, vyplacených za stěhování a přemístění mobilií, byl správný.

Podle názoru Městského soudu v Praze výše uvedený a zákonem č. 106/1999 Sb. stanovený postup při vyřizování žádosti žalobkyně o informaci ze dne 10.9.2010, nebyl v rozsahu, vymezeném žalobkyní v rámci podané žaloby, řádně dodržen.

Soud má za to, že lze přisvědčit žalobkyni v tvrzení, že první žalovaný – Národní památkový ústav – ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb. povinný subjekt - žalobkyni ani nesdělil výše odměny, vyplacené z veřejných prostředků Mgr.L. V. a Bc.V. Š. v letech 2008 až 2010 za splnění mimořádných úkolů a vyčíslení nákladů na pracovní cesty Mgr.L. V. a Bc.V. Š. v letech 2008 až 2010, ani nevydal rozhodnutí o odmítnutí této informace, v němž by vyjádřil důvody, které poskytnutí uvedených požadovaných informací podle jeho názoru brání.

Uvedené skutečnosti tak nepochybně nasvědčují závěru, že povinný subjekt se náležitě nevypořádal s obsahem žádosti žalobkyně o poskytnutí informací ze dne 10.9.2010, když žalobkyni ani nesdělil výše odměny, vyplacené z veřejných prostředků Mgr.L.V. a Bc.V. Š. v letech 2008 až 2010 za splnění mimořádných úkolů a vyčíslení nákladů na pracovní cesty Mgr.L. V. a Bc.V. Š. v letech 2008 až 2010, ani nevydal rozhodnutí o odmítnutí této informace. Proto nelze mít podle názoru městského soudu za to, že žalobou napadené rozhodnutí druhého žalovaného je věcně správné a v souladu se zákonem, pokud jím byl jako věcně správný potvrzen postup povinného subjektu.

Z uvedených důvodů soud proto žalobkyni v této části podané žaloby vyhověl a napadené rozhodnutí druhého žalovaného podle ustanovení § 78 odst.1 s.ř.s. pro nezákonnost zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle ustanovení § 78 odst.4 s.ř.s. V tomto řízení bude na tomto žalovaném správním orgánu, aby se znovu zabýval stížností žalobce a jeho obranou uplatněnou ve správním řízení. V intencích shora uvedeného žalovaný znovu rozhodne o stížnosti žalobkyně a znovu posoudí, zda a z jakých zákonných důvodů lze žalobkyni poskytnout zcela nebo částečně informace, jichž se domáhal. Přitom je na druhém žalovaném, aby dbal na to, že jeho rozhodnutí bude mít náležitosti požadované zákonem tak, jak jsou uvedeny v příslušných ustanoveních zákona č. 106/1999 Sb. Správní orgány jsou vázány právním názorem soudu (ustanovení § 78 odst.5 s.ř.s.).

Nad rámec výše uvedeného soud považuje za vhodné stručně zmínit skutečnost, že podle odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27.5.2011, č.j.: 5As 57/2010 – 79, dostupného rovněž na www.nssoud.cz, poskytne povinný subjekt podle ustanovení § 8b odst.1 zákona o svobodném přístupu k informacím základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky. Toto ustanovení představuje zákonnou výlukou z obecného pravidla obsaženého v ustanovení § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu. Z uvedeného vyplývá, že základní osobní údaje (blíže specifikované v ustanovení § 8b odst.3 zákona o svobodném přístupu k informacím - viz níže) se o osobě, které povinný subjekt poskytl veřejné prostředky, poskytnou i přesto, že jsou jinak chráněny předpisy o ochraně osobních údajů.

Je proto na povinném subjektu, aby – řečeno zcela v obecné rovině – zvážil a v případě vydání rozhodnutí o (částečném) odepření poskytnutí informací srozumitelně vyjádřil a odůvodnil, zda a jak se vypořádal se zřejmým střetem dvou protichůdných zájmů, tvořených na jedné straně právem žalobkyně na informace podle zákona č. 106/1999 Sb., týkajících se hospodaření s veřejnými prostředky a na straně druhé právem třetích osob na ochranu osobních údajů o vyplacených odměnách a cestovních náhradách.

Výrok o nákladech řízení mezi žalobkyní a druhým žalovaným je odůvodněn ustanovením § 60 odst.1 s.r.s., neboť žalobkyně měla ve věci samé úspěch co do jedné poloviny žalobního návrhu. Proto soud přiznal žalobkyni právo na náhradu jedné poloviny účelně vynaložených nákladů řízení, jejichž výše je tvořena zaplaceným soudním poplatkem z podané žaloby proti rozhodnutí druhého žalovaného v částce 2.000,- Kč a odměnou za zastoupení právním zástupcem žalobce JUDr.Janou Kašpárkovou, advokátkou, za jeden úkon právní služby v částce 2.100,- Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., kterou se stanoví paušální sazby výše odměny za zastupování účastníka advokátem v soudním řízení, dále paušální náhradou výdajů advokáta za jeden úkon právního zastoupení (převzetí zastoupení a první porada s klientem dne 29.11.2011) v částce 300,- Kč podle ustanovení § 11 odst.1 a § 13 odst.3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb. Dále byla jako součást odměny zástupkyně žalobkyně přiznána 20% daň z přidané hodnoty z celkové odměny za právní zastoupení v částce 480,- Kč, neboť právní zástupkyně žalobkyně je dle předloženého osvědčení plátcem DPH. Soud rovněž přiznal žalobkyni jako náklady řízení poštovné v částce 27,- Kč a cestovné za cestu z Bouzova osobním automobilem do Zábřehu na Moravě a odtud vlakem do Prahy v celkové částce 352,- Kč.

Soud nepřiznal žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení za podání písemné repliky ze dne 16.12.2011, neboť k podání této repliky nebyla žalobkyně vyzvána soudem a nejedná se tak o účelně vynaložený náklad řízení, u něhož by bylo spravedlivé požadovat jeho náhradu od žalovaných správních úřadů. Obdobně to platí o podání ze dne 25.7.2012, které učinila žalobkyně ze své iniciativy. Nelze jistě bránit účastníkům řízení, aby v jeho průběhu vyjadřovali svá stanoviska, při posuzování výše náhrady nákladů řízení je však třeba posuzovat zejména, zda jde o účelně vynaložené náklady. Žalobkyně v uvedeném podání v zásadě zopakovala to, co již bylo vyjádřeno dříve. K návrhu na určení lhůty, který je v tomto podání obsažen, soud uvádí, že jde o úkon učiněný podle zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, který neupravuje otázku nákladů řízení o tomto návrhu a otázku nákladů řízení u tohoto úkonu je nutno řešit v rámci řízení o zcela jiném předmětu sporu. Celková výše přiznaných nákladů řízení tak činí 5.259,-, z toho jedna polovina po zaokrouhlení na celé

koruny nahoru činí částku 2.630,- Kč. Proto soud přiznal žalobkyni právo na zaplacení této částky proti žalovanému k rukám právního zástupce žalobkyně ve třicetidenní lhůtě k plnění.

Ve vztahu mezi žalobkyní a prvním žalovaným je výrok o nákladech řízení odůvodněn ustanovením § 60 odstavec 1 s.ř.s. s tím, že úspěšnému žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení vzniklé nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18.října 2012

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu